

Publicerad 2012-04-20 21:01 av RD_

Istället för att jobba med min essä om Aspergers syndrom, skrev jag detta.

Olyckliga sommar

”Whenever I'm alone with you, you make me feel like I am whole again.” sjunger Robert Smith i bilradion. Hans röst dränks i samma fartvind som fått några hasselnötsbruna hårslingor att undfly din slarvknutna hästsvans. De svajar till när du skjuter bilsätet bakåt och med en suck låter den vänstra ballerinas skon dingla från tåspetsen. Snart faller den till golvet, landar mellan överblivna läskflaskor och godispapper, tätt följd av den högra. Belåtet lägger du upp dina solbrända fötter på instrumentbrädan. Jag kan för mitt liv inte förstå hur du lyckats bli så brun redan; det har ju bara gått några veckor av sommarlovet. Jag tror att du solar solarium på söndagarna, men vet inte säkert. Det enda jag vet är att dina ben blir för jävligt snygga i bleka jeansshorts.

Du skjuter upp solglasögonen i pannan, kisar lite fundersamt mot solen under kanten på biltaket. Fräknarna på din näsa skrynklas ihop en aning när du gör det. Jag undrar vad du tänker på, men tillhör kategorin ”tråkiga killar” och vågar därför inte fråga.

”However far away, I will always love you.”

Plötsligt vänder du på huvudet. Dina gröna ögon borrar sig rakt in i mina, fyllda av nyfiken värme. En fråga ligger redo på din tunga, men hjulen kränger till vilket avbryter dig och påminner mig om att sluta stirra på min bästa väns flickvän.

Vi får nästan en VIP-plats i diket innan jag lyckas få kontroll på fordonet igen. I ögonvrån ser jag hur du ler roat och återigen fäller ner solglasögonen. Som om du har lyckats.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren RD_ med Poeter.se id #39286 innehar upphovsrätten